

Bedsteforældrene der ankom i politibil

Lille Morten kom løbende hen ad fortovet. Han skulle et ærinde hos købmanden for sin mor. Han kunne så godt lide at være i købmandsbutikken, for der var altid så meget at kigge på. Men i dag havde han travlt, så han skyndte sig bare at give købmanden sedlen fra mor. Han fik tingene i en pose, gav købmanden pengesedlen, fik penge tilbage og løb så hjem igen. Han nåede det, før de kom. "De" var hans mormor og bedstefar. Han kunne se, at deres bil ikke holdt uden for huset.

"Godt, du nåede det, Morten", sagde mor, da hun fik posen og pengene. Det viste sig, at han ikke havde behøvet at skynde sig så meget. Der gik faktisk en halv time endnu, før de hørte bilen udenfor.

Men det var ikke bedsteforældrene, der kom. Det var faderen, der havde taget tidligt fri fra arbejde på grund af svigerforældrenes besøg.

"Er de ikke kommet endnu?" spurgte far overrasket. "Det var underligt. De plejer at være så præcise, at man kan stille sit ur efter dem. Og vejret er da udmærket at køre i."

Mens Morten var hos købmanden, havde mormor og bedstefar siddet i deres bil med en passager på bagsædet. En meget speciel passager. Lige da de kom ud af den store by, havde de set en ung mand i højre vejside. Han bar en rygsæk og forsøgte meget ihærdigt at få et lift. De standsede bilen, og han satte sig ind på bagsædet. Han så forvirret og sur ud, og da de spurgte, hvor han skulle hen, sagde han, at de bare skulle køre som død og helvede. De to gamle mennesker så på hinanden. Når man kender hinanden så godt, som de gjorde, kan man uden ord tale tydeligt sammen ved at se på hinanden og i det hele taget fornemme, hvad der rører sig i den anden. Ingen af dem var rolig ved situationen. Der var noget helt galt.

"Hvis du ikke siger, hvilken vej du skal, må du hellere stå af igen, for vi skal snart dreje fra hovedvejen." Bedstefar vendte sig et kort øjeblik om mod manden - og så lige ind i en pistol. Hans kone så den også. "Så kør dog, mand - eller jeg må overtage rattet", sagde den unge mand vredt. Dette var for meget. De turde ikke gøre modstand, når de blev truet med våben; men de kunne i hvert fald nægte at være med til det her. "Vi står af nu, Karen. Det her er ikke noget for os." De stod ud af bilen, tog deres tasker og overtøj fra bagagerummet, og ti sekunder efter kunne de se deres bil forsvinde med den gale unge mand ved rattet.

Nu var det deres tur til at tage den på stop! Det havde de dog aldrig troet, at de ville komme til at opleve. Der gik faktisk ti minutter, før nogen standsede. Det var en ung kvinde. De satte hende

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

hurtigt ind i situationen. Hun sagde, at hun ville køre dem tilbage til byen til politistationen. Sådan blev det.

Der var travlt hos politiet, for der havde netop været et bankrøveri i byen. Da bedstefaderen kort havde fortalt, hvad de havde været ude for, skete der bare pludselig en hel masse ting. Der blev tilkaldt folk og telefoneret. Politimanden sagde til bedsteforældrene, at det efter al sandsynlighed var bankrøveren, de havde haft oppe at køre, og som nu kørte videre i deres bil. "Vi må have nogle detaljer fra jer om tid, sted, bilens udseende og nummer og en beskrivelse af den unge mand." De forstod, det hele måtte gå hurtigt, så de valgte at vente med at bede om at måtte låne telefonen.

Det hele gik faktisk lynhurtigt. Inden de fik set sig om, havde politiet fået svar på, hvad de ønskede. Kort tid efter hørtes udrykningskøretøjer starte og køre.

Da alt det var overstået, så politimanden på Mortens bedsteforældre med et smil. "I har været til stor hjælp. Tak for det. Bilen skal vi snart få fat på - og røveren. Hør, I ser helt udkørte ud. Det hele må også have været et chok for jer. Vi vil gerne køre jer til jeres datters familie. De venter jo nok uroligt på jer. I må hellere ringe med det samme."

Mortens mor tog telefonen. "Hvad siger du? Er I hos politiet?" Bedstefar skyndte sig at sige, at de havde det godt, og at de kunne fortælle resten, når de nåede frem. De ville komme om lidt - i politibil.

Mor så helt bleg ud. Hun fortalte den korte besked til far og Morten. "De kan være her om et øjeblik; så får vi jo det hele at vide. Det lød ikke til, at de var kommet noget til. Så tag det bare roligt", sagde far, som dog selv så urolig ud.

Morten derimod syntes, det var spændende, at hans bedsteforældre blev kørt hertil i en politibil. Han forestillede sig, at de kom med hylende sirener. Det gjorde de dog ikke. Morten og hans forældre stod alle tre og kiggede ud af vinduet, da politibilen rullede op foran huset. De styrtede ud.

Da bedsteforældrene så de tre ansigter, sagde mormor smilende: "Se nu ikke så urolige ud. Vi skal nok fortælle jer det hele. Først må vi lige sige farvel til politimanden." Da hun gav politimanden hånden, sagde hun noget stille til ham. Han så overrasket ud, men smilede så og nikkede indforstået. Han satte sig ind i bilen igen og kørte hurtigt væk - under udrykning. "Mor!" udbrød Mortens mor. "Nej, ved du nu hvad. Får du nu politiet til sådan noget."

Morten smilede over hele femøren. Han glædede sig til at høre, hvad bedsteforældrene havde gjort. Sikke en dag!